

שנינו במשנתנו: **וכן מי שיצא מירושלים ונזכר שיש בידו בשר קדש. רבי מאיר אומר: זה וזה בכביצה. רבי יהודה אומר: זה וזה בכזית.**

והוינן בה: **למימרא, דרבי מאיר סבר, דשיעור כביצה הוא דחשיב. ולכך חוזרין בשבילו כדי לקיים את מצות שריפתו כהלכתה. ורבי יהודה סבר, שיעור כזית נמי חשיב לטרוח ולחזור בשבילו.**

ורמינהי מהא דתנן: שלשה שאכלו כאחד, חייבין לזמן, להצטרף יחד לברכת המזון, ואינם רשאים ליחלק.

ועד כמה הן מזמנין, מה הוא שיעור האכילה המחייבת בזימון?

לדברי רבי מאיר — **עד שיאכלו כל אחד כזית ביחד. אבל באכילה בשיעור פחות מזה אינם מזמנים.**

ורבי יהודה אומר: אינן חייבים בזימון, אלא עד שיאכלו כביצה!

אלמא, **לרבי יהודה אין חשוב אלא שיעור כביצה.**

ואילו לחכמים החולקים על רבי יהודה [דהיינו רבי מאיר], **אף שיעור כזית הוא חשוב.**

ואילו הכא איפכא תנן.

אמר רבי יוחנן: מוחלפת היא השיטתה. ולעולם אמר רבי יהודה במתניתין "זה וזה חוזרין עליהו בכביצה". ורבי מאיר אמר, "זה וזה בכזית".

את תלמידי החכמים. ויודע כמה מגונים עמי הארץ בעיניהם.

תנו רבנן: ששה דברים נאמרו בעמי הארץ. ואלו הן:

א. **אין מוסרין להן עדות, כלומר, אין מזמנין אותם לשמוע דבר, כדי שיעידו עליו אחר כך בבית דין.**

ב. **ואין מקבלים ממנו [מעם הארץ] עדות.**

ג. **ואין מגלין להן סוד. לפי שהם הולכי רכיל, ויגלו את הסוד.**

ד. **ואין ממנין אותן אפוטרופסין על נכסי היתומים.**

ה. **ואין ממנין אותן אפוטרופסין על קופה של צדקה, לפי שחשודים הם על הגזל.**

ו. **ואין מתלוין עמהן בדרך משום סכנה. לפי שחשודים הם על שפיכות דמים.**

ויש אומרים: אף אין מכריזין על אבידתו של עם הארץ.

שהמוצא אבידה חייב להכריז עליה כדכתיב "כן תעשה לכל אבידת אחיך". אך עם הארץ לאו בכלל "אחיך" הוא. לפי שאינו עושה מעשה עמך.

ותנא קמא, שלא מנה דבר זה בין הדברים שנאמרו בעם הארץ, סבר, דמכריזין על אבידתו. משום דזימנין דנפיק מיניה זרעא מעליא [שייצא ממנו בן צדיק]. ועל ידי שמחזירין את האבידה לאביו, היא תגיע אליו, ואכיל ליה.

וכמו שנאמר "הרשע יבין — וצדיק ילבש".